

המורה שבת

השבת אל רבי נחמן מברסלב

המלוך תמלוך עלינו ...

(אוצר היראה - צדיק, רכ"ד)

הצדיק האמת שהוא בחינת יוסף, מרחם על הדור ומספר ומרמו להם גודל מעלת קדושתו ועצם השגתו, ומעיר אזניהם שכולם צריכים להתקרב אליו, כי כל עלית תורתם ועבודתם הוא על ידו, שזה בחינת מה שספר יוסף להשבטים חלומותיו ודבריו.

אבל צריכין לזה זכיה גדולה להקשיב דבריו בתמימות, כי לפעמים עוון הדור גורם עד שגם הצדיקים והכשרים אינם רוצים להאמין בדבריו, וחושדין אותו שכל כוונת דבריו בשביל התנשאות וממשלה, שזה בחינת שאמרו לו אחי יוסף המלוך תמלוך עלינו וכו', עד שעל ידי זה נעלם הצדיק מן העולם, חס ושלום.

מחלוקת השבטים על יוסף.

(אוצר היראה - צדיק, רמ"ח)

מה שבכל דור ודור נמצא צדיק אמתי שהוא בחינת משה, שיועד להלך נגד רוחו של כל אחד, שעל ידו היה נעשה שלום בעולם והיו שבים כולם בתשובה שלמה, וכל מי שמאמין בו ומתקרב אליו יכול למצוא עצמו בתוך זה הצדיק, כי הוא שורש כל נפשות ישראל כולם.

אך הבעל דבר מתגרה מאד להרבות במחלוקת דייקא, על זה הצדיק הגדול בעצמו, עד שלפעמים מכניס טינא גם בלב שאר הצדיקים לחלק עליו, ושזה בחינת המחלוקת שחלקו השבטים על יוסף, אך אף על פי כן סוף כל סוף יודו הכל על האמת וישבו כולם אליו, כמו שהיה בעניין השבטים עם יוסף הצדיק, עיין מחלוקת - אות נד.

ואיך אעשה הרעה הגדולה הזאת ...

(לקוטי הלכות - הלכות הרשאה ד', כו)

... משפט לאלקי יעקב עדות ביהוסף שמו וכו'. כי יעקב ויוסף כחדא חשיבי ויעקב הוא בבחינת משפט, כמו שכתוב במקרא זה, וכמו שכתוב: משפט וצדקה ביעקב אתה עשית, ועל ידי זה זכה יוסף לעמוד בנסיון גדול, ולא פגם בברית.

כי עיקר כבישת היצר, זוכין על ידי משפט, על ידי ששופטין ודנין את עצמו בעצמו, שבוודאי אינו בדין לחטוא נגדו יתברך, הגומל לו כל הטובות ועתיד להיפרע ממנו על הכל, כמו שאמר יוסף אז: ואיך אעשה הרעה הגדולה הזאת וחטאתי לאלקים, ועל ידי זה כבש את יצרו ומנע את עצמו מן העבירה.

כי זה עיקר המשפט, שהאדם צריך לשפוט את עצמו, דהיינו שישפוט את עצמו תמיד, איך ראוי לו להתנהג בכל יום ויום, ובפרט כשבא לידי איזה נסיון ומשקל שהיצר מסיתו לאיזה תאוה או מידה רעה, שאז עיקר המשפט שצריך לשפוט את עצמו אם כך ראוי לו לעשות.

ועיקר הנסיון והמשקל הוא בתאוות ניאוף שהוא רע הכולל, ושם עיקר המשפט שצריך האדם להתירא מאד ממשפטו ודינו יתברך, ולשפוט את עצמו בעצמו, ולברוח מן העבירה, כמו שכתוב: הוי מחשב

הפסד מצוה כנגד שכרה ושכר עבירה כנגד הפסדה, וכמו שכתב אדמו"ר ז"ל שצריך שיהיה להאדם יישוב הדעת, שיישב את עצמו היטב, מה תכלית מכל התאוות וכו', שכל זה הוא בחי' משפט הני"ל, שעיקרו הוא בתאוה הני"ל. ויוסף זכה לבחינת משפט בשלמות, שעל ידי זה עמד בנסיון, וכני"ל.

סיפור

(ההתקרבות לרבינו ז"ל, עיי' ר' ישראל קארדנור ז"ל)

© ... ומאז נוצר הקשר בינינו. כשנטל ידיו אמר [ר' ישראל קרדנור] את הברכה בלי קולות, אבל במתיקות כזו כמודה איש לחבירו על הטובה שעשה לו. נתרגשתי מאוד, ור' ישראל הרגיש בהתרגשותי. הוא ראה גם, אצבע ה', שסיבב כך, שברגע הראשון בא אלי, ולכן היה מסור לי בכל לב ונפש. ואף-על-פי שהיה אוהב כל אדם מישראל, אבל הקשר שנוצר בינינו היה חידוש גדול ועצום, ואין לשער את האהבה והאחוה ששררה בינינו. אחרי שאכל ובירך, שאלתי אותו היכן יישן. אמר לי: אישן בבית הכנסת. ליויתי אותו, ומיד כשיצאנו פרצתי בבכי.

© רציתי שירחם עלי ולא ינחני לנפשי. ספרתי לו את כל העניינים וכיצד מצאתי את הספר "השתפכות הנפש" ובקשתי מאת השם יתברך איש שיקרבי לחסידות ברסלב, ועכשיו רואה אני שתפילותיי נתקבלו והשם יתברך סיבב סיבות נפלאות כאלו שבאתם לכאן, לכן אבקש מכם שתרחמו עלי ואקבל מכם רפואה לנפשי!

© כששמע את הדברים, נתרגש עוד יותר. ספרתי לו את נגעי נפשי והוא האזין. אחר כך התחיל הוא לדבר והרגשתי מן הדיבורים שדיבר, ארוכה כזאת והתחדשות כזאת ורפואה כזאת, שמיום שנולדתי לא הרגשתי כאלה. והוא דיבר עמי על רבינו נחמן ועל ספריו ועל אורו הגדול, שעשוי לרפא את נגעי הלב. וכך הלכנו עד שבאנו לבית הכנסת של חסידי קרלין. לא ידענו היכן המפתח. אחר כך הלכנו לעוד בית כנסת וגם שם היה סגור. והיה בית כנסת שבו היו מתפללים הצדיקים הגדולים, ר' מנדל מויטפסק זכרונו לברכה ור' אברהם קאליסקר זכרונו לברכה וכו'. בית כנסת זה עמד ליד הים [הכנרת], ובחורף היו המים גואים ונכנסים לתוך בית הכנסת, והשולחנות היו שקועים עד חציים במים. והיו מוציאים את הספרים, ובית הכנסת היה נשאר פתוח ומופקר.

© שנינו נכנסנו לבית כנסת זה, בתוך המים, ועלינו וישבנו על גבי שולחן. ר' ישראל הניח ספריו והטלית ותפילין, והוציא מכיסו נר וגפרורים שהיו עמו תמיד, אף שהדבר היה יקר מציאות עד מאוד. פתח ר' ישראל את הלקוטי מורנו הרב רבי נחמן חלק ב' בסימן ז', תורת כי מרחמם ינהגם. ואף-על-פי שנמצינו בתוך המים והרטיבות, הוא לא הרגיש, אף-על-פי שיש לו יד חולה, ולא אני הרגשתי במים. וכך ישבנו כל הלילה ועסקנו בתורה הזאת, עד הבוקר.

© פתאום שמעתי קול אימי בוכיה וצועקת: היכן בני! ראיתי שגרמתי צרה גדולה, שהרי אם לא מעבדים את הבצק מיד, הוא מתקלקל ... (ההמשך יבוא)

ימי חנוכה הם ימי הלל והודאה להשם יתברך. היינו שבימים אלו ראוי להתבונן בנסים ובנפלאות שעשה ה' יתברך עם אבותינו בימים ההם והצילם משונאים. ועל נסים אלו יש להודות ולהלל, ולהאמין שהשם יתברך עושה נסים ונפלאות לישראל בכל דור ודור ומצילנו משונאינו תמיד, כמבואר בדברי חכמינו זכרונם לברכה (בהגדה של פסח): **בכל דור דור עומדים עלינו לכלותינו, והקדוש ברוך הוא מצילנו מידם**. וכן צריך כל אדם לדעת שה' יתברך עושה עמו בכל יום ויום נסים ונפלאות, הן בבריאות הן בפרנסה. כמבואר בשמונה עשרה: **על נסיון שבכל יום עמנו ועל נפלאותיו וכו'**, ובפרט ברוחניות, שהשם יתברך מסייע להתחזק באמונה וביראת ה' וקיום התורה.

אבל מחמת חסרון בשלמות האמונה, אינו מרגיש ואינו רואה את הנסים והנפלאות שהשם יתברך עושה עם כל אדם בפרטיות.

על כן צריך כל אדם להתחזק באמונה כראוי, ולהתבונן באמת בנסים ובחסדים שה' יתברך עושה עמו בכל יום ויום, ובעבור זאת להודות לו ולהלל. וזה עיקר תענוג עולם הבא. היינו שכמו שעיקר תענוג עולם הבא הוא להכיר בגדלות השם יתברך, כן על ידי האמונה בהשגחה פרטית, ועל ידי הכרה בנסים וחסדים שהשם יתברך עושה, ועל ידי ההלל וההודאה לשמו הגדול, מכירים בגדלותו. ועל ידי זה זוכה לתפילה אמתית וללמוד לשמה, ללא שקר, שלא לשם כבוד, ממון וכיוצא באלה, רק לשם שמים באמת, וזוכה להתקרב לרב אמת.

גם זוכה לשידוכים אמתיים בגשמיות וברוחניות, וזוכה לשלמות הדיבור, היינו, לדבר רק דברי קדושה ואמת, וניצול מדבורי שקר ודברים בטלים וכו'. ואזי זוכה להמשיך קדושת השבת לששת ימי המעשה, כמבואר באות **אמת ואמונה** סעיף מ'.

ועל ידי זה נתגלה אחדותו הפשוט יתברך. היינו שזוכה להרגיש ולהאמין שכל השנויים העוברים על כל אדם, הכל נעשה בהשגחתו הפרטית יתברך, המכונה **אחד הפשוט יתברך**. לכל התקונים המבוארים בסעיף זה, זוכים על ידי קיום מצוות הדלקת נר חנוכה באמונה פשוטה כראוי, וביראה ואהבה ראויים. גם על ידי ההודאה וההלל להשם יתברך על הנסים ועל הנפלאות שעשה לאבותינו בימי חנוכה, שהושיעם משונאיהם, ועל ידי ההכרה בנסים והחסדים שהשם יתברך עושה עם כל אדם בפרטיות בכל יום.

אשרי האיש שזוכה לקיים מצוות הדלקת נר חנוכה ומצוות הלל והודאה באמונה פשוטה ותמימה, בדחילו ורחימו כראוי, וזוכה לתיקונים אלו, היינו למידות הטובות המבוארות בסעיף זה.

תפילה

(לקוטי תפילות ב' - ב')

... וזכנו לקיים מצוות הדלקת נר חנוכה כראוי, בכל פרטיה ודקדוקיה וכוונותיה ותרי"ג מצוות התלויות בה, ולקיים כל המצוות של חנוכה בשמחה גדולה, להודות לך ולברוך, ולומר הלל שלם בשמחה וחדוה רבה ובהתעוררות גדול בקדושה ובטהרה גדולה, כי ברחמיך הרבים קבעת לנו שמונת ימי חנוכה להודות ולהלל לשמך הגדול שהם שעשוע עולם הבא.

זכנו ברחמיך הרבים לקיים מצוותיך באמת, עד שזכה להמשיך עלינו באמת שעשוע עולם הבא תמיד, שהוא הודאה לשמך הגדול והקדוש, ובפרט בימי החנוכה הקדושים שהם ימי הודאה, עד שזכה להתקרב אליך באמת, ולדעת ולהכיר אותך, ולהודות לך, ולברוך סלה באמת לעולם כי טוב כמו שכתוב: **הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו**, וזכה להמשיך הקדושה של שבת לששת ימי החול, עד שזכה להיות בשמחה תמיד, כרצונך הטוב באמת...

מכתב

(מספר אָבִי הנחל - מכתב כ"ד)

ב"ה, אור ליום כ"ג שבט תשכ"א. טבריא.
ידידות לבי מר ... , בעל שכל בהיר ישן וזך וכו'. בעל הישועות וישיע אותך וכו'.
אגרות שלנו הן רפואות יקרות, כי הן מים חיים נוזלים ממעין החכמה של היבעטלירי העיוור [ראה ספר ספורי מעשיות - מעשה י"ג], שהוא הזקן שבזקנים, שאמר: **אני זקן מאוד ואני תינוק ויניק לגמרי** וכו'. אשר הוא רפואתנו וחינוך לדור דור, יראו עיניך וישמח לבך. וראוי לך לקבל רמזים מזה, שעדיין רחמי ה' יתברך עליך ועלי. ובוודאי לא יעזוב אותך לעולם. ואיך שיהיה, איך שיהיה, יהיה אחריתך לטובה, רק חזק ואמץ לשמח נפשך בכל עת. ולהפוך כל מיני מרירות דמרירות, וכל מיני יגון ואנחה לששון ושמחה.

כי מה היינו עושים, אם במרירות ויגון ואנחה כזאת, היינו מתנגדים על אור האורות כזה, שהוא מקור חיינו? חס ושלוש, חס ושלוש, היה נאבד תקוותינו לגמרי חלילה. עתה עתה יש ויש תקווה טובה ונפלאה לכל הדורות וגם לי, גם לך, יהיה תקווה טובה בלי ספק. קווה לה' וישע לך !

הכלל שצריכין הרבי הגדול ביותר, כדי לזכות להשגות אלקות. ומי שמקרב עצמו לקטן במעלה, לא די שאינו מועיל לו, כי אינו יכול לרפאות חולי נפשו העצומים, אף גם מקלקלו הרבה. מכל שכן כשזה הקטן במעלה, הוא בעל מחלוקת. וחולק על הצדיק האמת, הגדול במעלה מופלגת מאוד, שהוא יגע כל ימיו, להמשיך השגת וידיעת אלקותו יתברך בדרכים נפלאים, בשכליות עמוקים ונפלאים, נוראים ועצומים ונשגבים מאוד מאוד; עד אשר בגודל כוחו וחכמתו הרמה יכול להכניס השגת וידיעת אלקותו יתברך, אפילו בכל הרחוקים מאוד. ובעוצם כוחו השאיר אחריו ברכה ספרים נוראים כאלה, והתגלות חידושים חדשים כאלה, ותלמידים יקרים שממשיכין הארת דעתו הקדושה לדורות.

וזה הקטן במעלה, אשר אינו יודע שום דרך ונתיב ושביל, בהמשכת השגות אלקות לעולם; כי גם בעצמו, עדיין לא התחיל להשיג, שום השגה קלה. וכשהוא חולק על צדיק כזה, ותורה כזאת, ועל אנשיו העוסקים בספריו הקדושים, שעל ידם יכולים לרפאות גם החולה הגדול ביותר. ועדיין הוא עוסק אחר הסתלקותו להמשיך ולהאיר השגות אלקות, גם בהרחוקים והחולים ביותר על ידי ספריו ותלמידו היקרים. וזה חולק עליהם, בוודאי הוא מקלקל הרבה מאוד, להשומעים אליו, להתרחק ממקור חיים כאלה !

בזה הזמן אין בנמצא שירצה אחד התנשאות לשם שמים. על כן עכשיו אסור לרדוף אחר ההתנשאות, אלא יברח מן הכבוד וההתנשאות בתכלית באמת ! אם היה לאדם יישוב הדעת, היה רואה שכל עוונות העולם הזה הכל שטות והבל, ובפרט התאוה של כבוד ומנהיגות להיות מפורסם ולנסוע על פני המדינה, הכל הבל ורעות רוח... הדורש בשלומו ומעתייר בעדו תמיד.

ישראל אודסר

חיי מוהר"ן

(תקפ"ו)

אמר לאחד סמוך לחתונתו כיצד מרקדין לפני הכלה. ורמז לו כיצד מרקדין ומדלגין על מה שהיה לפני הכלה, היינו לפני החתונה.

צדקה וחסד

(אוצר היראה - צדקה וגמילות חסדים, ס"ט)

עיקר התקשרות להצדיק לקבל ממנו הרוח חיים דקדושה, הוא על-ידי צדקה. וזה בחינת **כן צדקה לחיים**.

תנאים יקרים

תרמו נא, בעין יפה
למען קיום העלון
בכל סניפי הדואר

השבון 7-2255-89

תזכו למצוות